

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף קנ"א ע"ב

פרשת בהעלותך

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קנ"א ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

אַתְּמִנִי בְּשִׁבְעָה בּוֹצִינִין, לְאַדְלָקָא עַל יְדָא דְכֹהֲנָא, וְכָלֹא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא. וּמִנְרֵתָא, עַל
אֵת קִימָא, וּבְגִיסָא אֶתְעֵבִידֵת, וְהָא אוּקְמוּהָ בְּעוֹבְדָא דְמִנְרֵתָא.

תרגום לעברית

בֹּא רֵאָה, הַמִּזְבֵּחַ, שְׁנַיִם עֶשֶׂר נְשִׂאִים הָיוּ לְחֻנְכוֹ וּלְהִתְקִינוֹ. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שְׁנַיִם עֶשֶׂר
הֵם הַשְּׂבָטִים לְאַרְבַּעַה צְדָדִים, אַרְבַּעַה דְּגָלִים, וְכָלֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְהַכֹּל כְּדָגְמָה עֲלִיוֹנָה.
הַמִּנְוֶרָה נִמְנִית בְּשִׁבְעָה גִּירוֹת לְהַדְלִיק עַל יְדֵי הַכֹּהֵן, וְהַכֹּל כְּדָגְמָה עֲלִיוֹנָה. וְהַמִּנְוֶרָה עַל
אוֹת עוֹמֶדֶת וּבִגְסָא נֶעֱשֶׂתָה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ בְּמַעֲשֵׂה הַמִּנְוֶרָה.

טקסט הזוהר

וּמִדְּבַח פְּנִימָאָה, וּמִנְרֵתָא, קִימִי כְּחָדָא, לְחֻדְוֹתָא דְכָלֹא. דְּכַתִּיב, (משלי כז) שָׁמֶן
וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב. וְאוּקְיָמָנָא דְתַרִי מִדְּבַחַן הָוִי, חַד פְּנִימָאָה דְכָלֹא, וְהָאִי קִימָא
לְחֻדְוֹתָא. וְחַד לֵבָר, לְקֶרְבָּא קֶרְבָּנִין. וּמִהָאִי פְּנִימָאָה נִפְיָק לְהָאִי דְלֵבָר, וּמֵאֵן דְּחָמִי
וְיִסְתַּפֵּל, יִנְדַּע חֻכְמָתָא עֲלָאָה, רְזָא דְמִלָּה אֲדָנִי יְדוּד. וְעַל דָּא לֹא אֶתְקֶרֶב קְטֹרֶתָא, אֶלָּא
בְּשַׁעֲתָא דְשָׁמֶן אֲשַׁתְכַּח.

וּמִזְבֵּחַ פְּנִימִי וּמִנֹּרָה עֹמְדִים כְּאֶחָד לְשִׁמְחַת הַכֹּל, שְׁכָתוֹב (משלי כז) שֶׁמֶן וְקִטְרֶת יִשְׁמַח לָב. וּבְאַרְנוֹ שְׁשָׁנֵי מִזְבְּחוֹת הָיוּ: אֶחָד פְּנִימִי שֶׁל הַכֹּל, וְזֶה עֹמֵד לְחִדּוֹה, וְאֶחָד בַּחוּץ לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת. וּמִהַפְּנִימִי הַזֶּה יוֹצֵא לָזֶה שְׁבָחוֹץ. וּמִי שְׂרֹאָה וְיִסְתַּכֵּל, יִדַּע חֻכְמָה עֲלִיוֹנָה, סוּד הַדָּבָר אֲדֹנֵי יְהוָה, וְעַל כֵּן לֹא נִקְרְבָה הַקִּטְרֶת אֶלָּא בְשַׁעַר שְׁשָׁמֶן נִמְצָא.

טקסט הזוהר

אֲשַׁכְּחֶנָּה בְּסִפְרָא דְשִׁלְמָה מִלְכָּא, קִטְרֶת הוּא לְחִדּוֹה, וְלִסְלָקָא מוֹתָנָא. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּדִינָא מֵהָאֵי דְלִבְרָא אֲשַׁתְּכַח, וְחִדּוֹתָא וְחִדּוֹ וְקִשּׁוּרָא דְנִהִירוֹ, מֵהָהוּא פְּנִימָאָה, דְּכָל חִידּוֹ בֵּיהּ קִימָא. וְכֵד הָאֵי אֲתַעַר, כָּל דִּינָא אֲסַתְּלֵק מֵהָאֵי, וְלֹא יָכִיל לְמַעַבְדַּד דִּינָא. וּבְגִין כֵּן קִטְרֶת קִימָא לְבִטְלָא מוֹתָנָא, וְעַל דָּא, קִטְרֶת קִשְׁרֵירוֹ הוּא דְכָלָא, וְדָא אֲתַקְרִיב בְּהָהוּא פְּנִימָאָה. וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֲתִי, עֲלִייהוּ כְּתִיב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל וְגו'. (במדבר ח') קַח אֶת הַלְוִיִּם וְגו', הָאֵ אֲוִקְמוּהָ דְבַעֲי לְדַכָּאָה (ס'א לדברא) לוֹן, וְלֹאֲמַשְׁכָּא לוֹן, לְאֲתַקְשָׁרָא בְּאֲתַרִּייהוּ, בְּגִין דְּאֵינּוֹן דְּרוּעָא שְׁמָאָלָא, וְסִטְרָא דְּדִינָא, וְכָל מָאן דְּאֲתִי מִסִּטְרָא דְּדִינָא, בְּעִי דְלֹא יִרְבִּי שְׁעָרָא, בְּגִין דְּאֲסֻגֵּי דִינָא בְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא אֲתַתָּא כְּהָאֵי גִוּוֹנָא, דְלֹא יִתְחַזִּי שְׁעָרָא לְבָר, וּבְעִיָּא לְאֲתַחַפֵּיָּא רִישָׁהּ, וְלִכְסִי שְׁעָרָהּ, וְאֲוִקִּימָנָא, וְהָא אֲתַמַּר. וְכִדִּין אֲתַבְּרָכֵן כָּל אֵינּוֹן דְּאֲתִינִין מִסִּטְרָא דְּדִינָא. וְעַל דָּא בְּלִיּוֹאֵי כְּתִיב, וְכֹה תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם וְגו', וְהַעֲבִירוּ תַעַר וְגו'. וְאֲתַמַּר לִיּוֹאֵי לֹא סִלְקִין לְאֲתַרִּייהוּ, עַד דְּיָרִים לוֹן כְּהֵנָּא, בְּגִין דִּימִינָא מִדְּבַר תְּדִיר לְשְׁמָאָלָא.

מִצָּאנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, שֶׁהַקְטֶרֶת הִיא לְחֻדּוֹה וּלְסִלַּק הַמּוֹת. מָה הַטֶּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהַדִּין נִמְצָא מִזֶּה שְׁבַחוֹץ, וְשִׁמְחָה וְחֻדּוֹה וְקֶשֶׁר שְׁמַאִיר מֵאוֹתוֹ פְּנִימִי שֶׁכָּל שְׁמִיחָה בּוֹ קִיָּמָה. וְכִשְׁזֶה מִתְעוֹרֵר, כָּל הַדִּין מְסַתֵּק מִזֶּה וְלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת דִּין, וּמִשּׁוּם זֶה קְטֶרֶת עוֹמֶדֶת לְבִטֹּל הַמּוֹת, וְעַל זֶה קְטֶרֶת הִיא קֶשֶׁר הַכָּל, וְזוֹ נִקְרָכֶת בְּפְנִימִי. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, עָלֵיהֶם כָּתוּב (יִשְׁעִיָּה מֵט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל וְגו'.

קֹחַ אֶת הַלְוִיִּם וְגו'. הֵרִי פִרְשׁוֹהָ שְׁצָרִיךְ לְטַהֲרֵם (לְהַנְהִיגֵם) וּלְהַמְשִׁיכֵם לְהַתְקַשֵּׁר בְּמִקּוֹמָם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם זְרוּעַ שְׁמַאֵל וְצַד הַדִּין. וְכָל מִי שֶׁבָּא מִצַּד הַדִּין, צָרִיךְ שְׁלֹא יִרְכָּה שְׁעַר, מִשּׁוּם שֶׁמִּרְכָּה דִין בְּעוֹלָם. וְעַל כֵּן אִשָּׁה כְּמוֹ זֶה, שְׁלֹא תִתְרָאֶה שְׁעָרָה הַחוּצָה, וְצָרִיכָה לְכַסּוֹת רֹאשָׁהּ וּלְכַסּוֹת שְׁעָרָהּ, וּבִאֲרָנוּ וְהֵרִי נִתְבָּאֵר. וְאִזּוֹ מִתְבָּרְכִים כָּל אֵלּוֹ שְׁבָאִים מִצַּד הַדִּין. וְעַל כֵּן כָּתוּב בְּלוֹיִם, וְכֹה תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם וְגו', וְהַעֲבִירוּ תַעֲרֵם וְגו'. וְנֹאמַר כִּי הַלְוִיִּם לֹא עוֹלִים לְמִקּוֹמָם עַד שְׁפָרִים אוֹתָם הַכֹּהֵן, מִשּׁוּם שֶׁהַיָּמִין מְנַהִיג תְּמִיד לְשְׁמַאֵל.

טקסט הזוהר

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּיוֹמָא דְּסִלְקִין לִיּוֹאִי בְּדוּכְתִּיָּהּ, בְּתִרְיִן פָּרִים. מֵאִי טַעְמָא פָּרִים. אֵלֹא אֵינְהוּ כְּפָרִים, לְקַבֵּלָא בְּשְׁמַאֵל לְהֵאִי פָּרָה דְּאִקְרִי פָּרָה אֲדוּמָה. כִּהְנָא כָּל חֵילָא וְכָל תְּקוּנָא בִּיהַ תְּלִיָּא, בְּגִין דְּכָל חֵילָא דְּגוּפָא בְּדְרוּעָא יְמִינָא קִיָּמָא. וְעַל דָּא כִּהְנָא דְּרוּעָא דִּישְׂרָאֵל כָּלְהוּ הוּי. וּבִיהַ קִיָּמָא לְאַתְקִנָּא כָּלָא וּלְאַתְקִנָּא עֲלָמָא (ס' א' מֵאִי טַעְמָא פָּרִים אֵלֹא אֵינְהוּ שְׁמַאֵל כְּפָרִים לְקַבֵּלָא בְּשְׁמַאֵל. תֵּא חֲזִי כִּהְנָא דְּרוּעָא יְמִינָא דִּישְׂרָאֵל כָּלְהוּ הוּא וּבִיהַ קִיָּמָא לְאַתְקִנָּא עֲלָמָא וּלְאַתְקִנָּא כָּלָא בְּגִין דְּכָל חֵילָא דְּגוּפָא בְּדְרוּעָא יְמִינָא קִיָּמָא וְכָל תְּקוּנָא בִּיהַ תְּלִיָּא) וְעַם כָּל דָּא, לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּלַחֲדוּי, אֵלֹא בְּגוּפָא וּשְׁמַאֵל, וְגוּפָא עֲקָרָא הוּא דְּכָלָא.

רבי שמעון אמר, ביום שעולים הלויים למקומם, בשני פרים. מה הטעם פרים? אלא הם כפרים לקבל בשמאל את הפרה הזו שנקראת פרה אדמה. הכהן, כל הכהן וכל תקון תלוי בו, משום שכל כח הגוף עומד בזרוע ימין, ועל כן הכהן הוא זרוע של כל ישראל, ובו עומד להתקין הכל ולהתקין עולם, (מה הטעם פרים, 'אלא הם שמאל כמו הפרים לקבל בשמאל. בא ראה, הכהן זרוע ימין של כל ישראל היה, ובו עומד להתקין העולם ולהתקין הכל, משום שכל כח הגוף בזרוע הימין עומד, וכל התקון בו תלוי) ועם כל זה לא נמצא לבדו, אלא בגוף ושמאל, והגוף הוא עקר הכל.

טקסט הזהר

השלמה מההשמטות (סימן ט)

והניף אהרן את הלויים תנופה לפני יי. רבי יהודה שאיל לרבי אבא, למה היה הכהן מניף את הלויים. אמר לו, משל למה הדבר דומה לתינוק. כשהוא בוכה וכועס, מה עושין כדי לפייסו. אמר ליה רבי יהודה, מניפין אותו ומנענעים אותו כדי לשקו.

תרגום לעברית

והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה'. רבי יהודה שאל את רבי אבא, למה היה הכהן מניף את הלויים? אמר לו, משל למה הדבר דומה? לתינוק כשהוא בוכה וכועס, מה עושין כדי לפייסו? אמר לו רבי יהודה, מניפין אותו ומנענעים אותו כדי לשקו.

טקסט הזהר

אמר ליה רבי אבא, יהודה יהודה, מלה זאת באה לידיך ולא חקרת בה, והלא ישמעו אזנה מה שפיה מדבר. כה היא מדת הגבורה כועסת ורוגזת. דכתיב, (בראשית מ"ט) שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרותיהם. וכתיב (בראשית מ"ט) ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה. לפי שהם מתגברים ומתקשים באפם ועברתם לצאת לעשות דין

לכלות ולהכרית בני העולם, אזי הכהן שהוא החסד העליון מניף אותו הצד של הלויים
שהיא מדת הגבורה, כדי לשכך ולשקט רגזה וכעסה, כדי שישתברו השערות מכל
שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו. כעין דוגמא זו, הכהן שמניף את הלויים תנופה כדי
שישקוט הצד של גבורה שלהן כדי שלא יתעורר הדין בעולם.

תרגום לעברית

אמר לו רבי אבא, יהודה יהודה, מלה זאת באה לידיך ולא חקרת בה?! והלא ישמעו
אזניה מה שפיה מדבר! כך היא מדת הגבורה, כועסת ורוגזת, שכתוב (בראשית מט)
שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם, וכתוב ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה, לפי
שהם מתגברים ומתקשים באפם ועברתם לצאת לעשות דין לכלות ולהכרית בני
העולם, אזי הכהן, שהוא החסד העליון, מניף אותו הצד של הלויים, שהוא מדת
הגבורה, כדי לשכך ולשקט רגזה וכעסה, כדי שישתברו השערות מכל שוליהן ולא
יתגברו ולא יתחזקו, כעין דוגמא זו הכהן שמניף את הלויים תנופה כדי שישקוט הצד של
הגבורה שלהן, כדי שלא יתעורר הדין בעולם.

טקסט הזהור

בא רבי יהודה ונשק את ידי. וכשיתעוררו הדינים בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל
יום ויום אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, הדא
הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. (עד כאן מההשמטות) (במדבר ח) זאת אשר
ללויים וגו'. תא חזי, ליואה בר חמש ועשרין שנין יפלח בר חמשין שנין סליק לדוכתיה
ואתעטר. וחמש ועשרין יפלח דהא בר נש (ס'א תא חזי ליואה בר חמש ועשרין שנין
לדוכתיה ואתעטר. וחמש ועשרין יפלח עד דסליק לדרגא דחמשין). כד סליק להאי
דרגא דחמשין שנין ולהלאה, נחית מן תוקפא דאשא דביה, וכיון דאשא וחמימותא
אתקרר, הא פגים לההוא אתר דאתקשר ביה.

בא רבי יהודה ונשק את ידי. וכשיתעוררו הדינן בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום, אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, זהו שכתוב ואל זעם בכל יום: ע"כ מההשמטות. זאת אשר ללויים וגו'. בא ראה, לוי בן עשרים וחמש שנים יעבד, בן חמשים שנים עולה למקומו ומתעטר, ועשרים וחמש יעבד, שְהַרִי אָדָם (בא ראה, לוי בן עשרים וחמש שנים עולה למקומו ומתעטר, ועשרים וחמש שנים יעבד, עד שעולה לדרגת חמשים), כשעולה לדרגה זו של חמשים שנים והלאה, יורד מתקף האש שבו. וכיון שהאש והחמימות מתקררת, הרי הוא פוגם לאותו מקום שנקשר בו.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (קנ"ב ע"א) ◆

טקסט הזהור

ועוד, דקלא דזמרא לא אתקשר בהדיה כל כך. וקלא בעי דלא יתפגם, אלא בעי לאתקפא, דהא באתר דדינא תקיף קיימא, ולא בחלשא. ובגין כך בעי דלא יפגים ההוא אתר דאתקשר ביה, דאיהו דינא תקיפא, ולא חלשא, ועל דא לא בעי לאחזאה חולשתא כלל בכל סטריין. זכא הוא בר נש דאשתדל באורייתא, וינדע אורחוי דקודשא בריך הוא, ולא סטי לימינא ולשמאלא, דכתיב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי. (במדבר ט) וידבר יי אל משה במדבר סיני וגו'. אמר רבי אבא, מאי טעמא אזהר להון הקא על פסחא, והא אתמר להו במצרים. אלא בשנה השנית הוה, דישאל חשיבו דהא פסח לאו איהו אלא במצרים, וכיון דעבדו ליה זמנא חדא במצרים, חשיבו דלא אצטריך יתיר. אתא קודשא בריך הוא ואזהר לון עליה, דלא יחשבון דהא קא עבר זמניה במצרים, ולא יצטריך. בגין

ועוד, שקול זמרה לא כל כך נקשר בו, וקול צריה שלא יפגם, אלא צריה להתחזק, שְהִירי במקום הדין הקשה עומד, ולא בחלשה. ומשום זה צריה שלא יפגם אותו מקום שהוא קשור בו, שהוא דין הקשה, ולא החלש, ועל זה לא צריה להראות חלשה כלל בכל הצדדים. אשרי האיש שמשתדל בתורה וידע דרכי הקדוש ברוך הוא ולא סוטה לימין ולשמאל, שפיתוב (הושע יד) כי ישירים דרכי ה'. וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו'. אמר רבי אבא, מה הטעם הזהירם כאן על פסח, והרי נתבאר להם במצרים? אלא בשנה השנית זה היה, שחשבו ישראל שפסח זה הוא רק במצרים, וכיון שעשו אותו פעם אחת במצרים, חשבו שלא צריה יותר. בא הקדוש ברוך הוא והזהירם עליו, שלא יחשבו שעבר זמנו במצרים ולא יצטרה. בגלל זה במדבר סיני בשנה השנית, להתקין להם לדורי דורות.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.